

PRIČA O LJUBAVI ILI ZLU KOJE JE ZAJEBALO I SMRT I ĐAVOLA

Bio u nekom selu jedan čovek, dobar ali siromašan, koji iako se nekoliko puta ženio nikako nije mogao da ima dece. Jednog dana vraćao se on šumom sa neke pijanke sa drugog kraja sela. Išavši tako dođe do onog mesta za koje su svi govorili da je ukleto i da tu kasno u noći vile tanac izvode i da ako bi se ko zadesio kad ne treba, strašna kletva bi ga stigla. Zamisli se on onda malo, al' šta je tu je, natrag se ne može, komšije su vrata zaključale. Zakorači on dalje kad ispred njega mačka, crna ko noć, a sa desne noge lije joj krv i sve se kosti vide. Pomisli malo šta će, pa izvadi iz džepa belu maramu i omota mački oko one okrvavljene noge.

Podigne se već da krene, kad će njemu mačka:

– Zašto čutiš rode, kad imaš nemušti jezik, nije li ga tvoj otac dobio kao nagradu od zmijskog cara, živeo bio srećno, pa potom sve proćerdao pošto se polakomio?

Čovek pogleda zbunjeno. Jeste to bio on, ali čuvao je tu tajnu pošto se stideo jako svog oca i njegove gluposti.

– Pošto si mi pomogao, ispuniću ti želju koju oduvek najiskrenije želiš. Kad dođeš kući, čekaće te ispred vrata jedno dete. Podiži ga kao rođenog sina, ali pazi, nemoj nikad da ga šalješ u svet, ma šta da se desi, jer ćeš tako i sebi i njemu doneti smrt i nesreću.

Jadnik što samo slušaše, ustade i krene, ne stiže čak ni da se zahvali od preneraženosti.

Kad beše već blizu kuće, ču kako odnekud dopire tiho gakanje i kmektanje. Požuri kući, kad tamo ispred vrata leži muško dete na slami i lišču. Podiže ga on na ruke i pomisli kako su to sigurno nečastivog posla, pa da bi najbolje bilo da zaštiti i dete i sebe od kakve kletve da mu nadene ime Petar pošto je na taj dan bio Petrovdan.

Kad je dete doraslo do osamnaeste, udari pomor po celoj zemlji i otac zaboravivši na reči one mačke pošalje sina na istok, da traži mesto gde morija neće doći. Petar onako lukav i domišljat kakvim ga je otac podigao, spremi nešto stvari i dade se na put.

Kako je lutao, naiđe na neku decu koja se svađahu oko neke tri čarobne stvari koje im je otac ostavio po smrti, kape koja daje nevidljivost, čizme kojom se po vodi hodi i štake koja može da okameni, ali i mrtve da oživi. Videvši da su pomalo glupi, pošalje ih na brdo da se trkaju do njega, pa ih tamo i okameni, uze im one stvari, i nastavi dalje.

Idavši tako, ču od nekog starca kako postoji jedna zemlja koja je sa svih strana okružena vodom i u kojoj živi samo jedna princeza sa svojim džinovima koji ljude jedu, a gde smrt ni primirisati ne može, pohita onamo i s pomoć onih stvari uvuče se onde i princezi skoro pod suknju, ali avaj, kako je kletva ipak bila jača i od sreće koja ga je tamo dovela, polakomio se jednog dana i kao i deda mu sve izgubio, i smrti u ruke dopao, a iza sebe je i ženu neljublenu i život neživljen ostavio. Kako je bio jedan od onih kojima nije dovoljna ni cela šaka, a kamoli prst, već oće više i od celog tela, promisao mu odredi da se seti svog starog života koji je zaboravio kada je u zemlju kročio, i on tako krene natrag da

vidi je li mu što god od oca ostalo, al' kad je do rodnog mesta stigao, mesto lepog poklona od oca, pod kamenom sačekala ga smrt, a on videvši je onako crnu, pohita natrag, oživi usput i onu decu sve se kajuci i vraćajući im stvari, samo da mu pomognu da od nje pobegne, samo da mu se sreća umilostila kao i prošli put, al' očeš malo sutra.

Kako je Petar ipak bio malo više s onu stranu, imao je i mnogo više sreće no pameti, pa je ipak uspeo da se dodirne princeze. Vukla je ona na jednu stranu, a smrt na drugu, tamo, ovamo, tamo ovamo, pa sve nikako. Videvši smrt da su njih dvoje i protiv onoga protiv čega se nikako ne može krenuli, predloži da na kantar pošteno stave celog Petra na jednu i samo jednu njegovu čizmu na drugu stranu, pa kome pretegne, njegov je. Ovi dvoje onako naivni i pohlepni, a kako i ne bi bili kad se nisu pošteno ni ljubili, a kamoli decu pravili, pristaše, ali, izgubiše. Čizma i Petra i princezu prevali, a smrt se samo nasmeši i nasladi, al' kako joj ipak sebe pomalo žao bi zbog sveg onog čekanja i što nije nikog za sve to vreme ni ljubila, a ni ubila, odluči da Petra još malo ostavi da se muči, al' da mu princeza nikako ne može pomoći, i ode.

Međutim, iako je smrt mislila da je devojka Petra sahranila i lepo ožalila kad je čizma prevagnula, malo se zajebala. Nije devojka sahranila Petra, nego oca onih džinova koji su čuvali njeno ostrvo, koji je zapravo bio androgin, pa je mogao i da stvara i da rađa, a umro je od starosti tog istog dana, a Petra je zapravo uz pomoć svojih čudesnih sokova pretvorila u kamen da bi mogla da ga zauvek ljubi, mazi i da se njime naslađuje pošto je bila besmrtna i pomalo perverzna.

Jednog dana naiđe neki čovek u njeno kraljevstvo. Kad ga princeza zapita kako je prošao preko vode i pored njenih džinova on joj odgovori da je on jedan od one dece kojima je otac ostavio po smrti tri stvari, a oni nisu mogli kasnije da se razdele, pa je došao neki mladić i ukrao im te tri čudesne stvari, a njih pretvorio u kamen za sto godina, pa kasnije kad je bežao od smrti, slučajno ih povratio, i vratio im one stvari ne bi li ga oni od smrti spasli, i da sada pošto su mu svi umrli i pošto su sad sve tri stvari njegove, putuje po svetu tražeći dostojnu ženu i sreću.

Vide princeza na čemu je, pa mu reče:

– U ovoj zemlji živim samo ja, nisam se udavala i nemam dece, a pošto si bio toliko hrabar i mudar da dođeš ovde, voljna sam da ti budem žena i izrodim ti dece koliko želiš, ali mora da prođe neko vreme da vidim da li si ti dostojan mene i da li si zaista taj za kog se predstavljáš.

Vide čovek da je možda našao ono što je toliko tražio i od toga već pomalo i oglupeo i otupeo pristade.

Prolazili su dani, a princeza je samo smišljala kako da se domogne one štake koja sve može oživeti, ali i u kamen pretvoriti. Znala je da bi mogla od onog tražiti da joj dokaže da je štaka prava tako što će Petra oživeti, ali se bojala da kad onaj vidi koga je oživeo da će ga opet okameniti i otići, a ona će zauvek morati onda da se naslađuje samo kameonom, pa je smislila zato drugi plan.

Jedne večeri posluži ona za stolom tri čaše, jednu od zlata, jednu od srebra jednu od pečenog blata i reče:

– U jednoj od ove tri čaše je otrov, ako ga popiješ, spavaćeš zauvek, a ako si mudar koliko kažeš da jesi ja ću ti žena biti i moći ćeš da zauvek uživaš u bogatstvu.

Čovek onako tup gledaše one čaše i mišljaše:

– Šta da radim? Ako popijem otrov spavaću zauvek, a to je isto kao da umrem, a ako odem i ispadnem kukavica, nikad neću naći takvu ženu koja bi mi izrodila dve stotine dece koliko želim.

Gledaše one čaše i zagledaše, ali nikako da skonta koja je sa otrovom. Uze na kraju onu od pečenog blata, jer je mislio da princeza misli da je lakom i da će se najpre uhvatiti za onu od zlata, ispi iz nje i zaspi na mestu.

– E budalo, sam si sebe otrovao, zar si stvarno mislio da ću u ovako lepe čaše sipati otrov?

Reče princeza to i brzo mu otme onu čudotvornu štaku iz ruke i potrča da probudi Petra. Čim je stigla do kamena, prekrsti ga dva puta i ovaj se odmah pretvori u živa čoveka. Kad ovo viđaše, baci onu štaku od sreće i potrča mu u zagrljaj. Ovaj još uvek zbunjen od svega, a i zato što mu je mozak malo otupeo od dugog kamenovanja, pita ju šta se desilo. Princeza mu odmah sve po redu kaže vodeći ga već u svoje ložnice da bi ozvaničili napokon svoju vezu i da bi mogla malo da se naslađuje i muškim telom, a ne samo kamenom.

Kad su ujutro ustali, zapita Petar svoju ženu šta će sa onim čovekom što je spavao još uvek tamo dole za stolom, a ona mu predloži da mu ispuste krv, i da ga potom iseku na komade i skuvaju, i da od njega naprave krvavice koje će jesti preko zime i deliti sa onim džinovima. Petar malo pomisli, učini mu se to nekako čudno, ali onako otupeo i oglupeo pristade, ni ne znajući da je princeza sama na ostrvu baš zato što jede sve živo, pa je bila proždrla i sve ljude u svojoj zemlji sem džinova koji bi ju raskomadali da je i jednog ubila, i da zato ni smrt nije smela onomad da pređe na ostrvo kad je za njime jurila, jer bi ju ova istog momenta na tanjir stavila.

Uzeše oni kot'o, izvadiše oraniju, sipaše vode i založiše lepu vatru. Dok se voda grejala, ispustiše onom jadniku krv kao svinji i raskomadaše ga i baciše da se kuva. Kad su krvavice bile gotove, pozvaše sve one džinove sa ostrva da im se pridruže na večeri. Sve to gledaše đavo koji se bio pretvorio u pticu i smestio u krošnju jednog drveta. Gledao, čudio se i gadio da neko može biti tako morbidan, gnusniji čak i od samog pakla i njegovih muka. Odluči on da ih kazni zbog svega što su učinili, i taman krene da se pretvori u sebe i da ih sve pobije, kad puče ona grančica pod njime na kojoj je sedeo jer je otežao u procesu pretvaranja, i on pade u obliku goluba princezi u usta koja je ova kao zmija halapljivo razvalila znajući da đavo mora biti tu negde jer je po prirodni stvari svakom loncu poklopac. Pošto ga je dobro prožvakala, sa svakim zubom po jednom, proguta ga i podrigne, a iz usta joj samo izlete jedan đavolji zub koji joj je negde zapeo u grlu.

Kad su završili sa večerom, princeza i njen teško stečeni princ koji je okusio ukus ljudskog mesa njenom pomoći i koji mu se jako svideo, odoše u svoju ložnicu da se naslađuju jedno drugime, prave decu, male krvnike i žive srećno i zadovoljno u ljubavi i blagostanju za vjeke vjekova.